

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 21

22 kwietnia 2022

Kilka tysiącleci przed nową erą pierwotna wspólnota aryjska zaczęła się dzielić na dwie wielkie gałęzie: Turan (Ziemie Tura, czyli Ariów zachowujący nadal tradycyjny wędrowny tryb życia, oparty na hodowli koni, krów, owiec, świń, kóz) oraz Iran (Ariowie przechodzący na osiadły tryb życia i uprawę roli). Tożsama pod względem genetycznym populacja nie tylko rozszczepiała się powoli na dwie części, ale i zaczęła się pogrązać we wzajemnej wrogości i bratobójczych wojnach. Uprawiający rolę Ariowie osiedlili się na terenie obecnego Iranu i środkowo-wschodniej Europy. Na terenie Iranu zachowali swą tradycyjną nazwę, ta zaś część, która nadal koczowała i uprawiała hodowlę bydła, była – dla rozróżnienia – zwana przez Persów Sakami lub Turami (Turańczykami), przez Greków – Scytami. Obie formacje, choć identyczne pod względem biologicznym i językowym, prowadziły ze sobą wojny. Z biegiem stuleci Turańczycy jednak sami zaczęli przechodzić na osiadły, rolniczy tryb życia.

Pod wieloma względami myśl etyczna Iranu i Turanu była podobna, a nawet identyczna. Cywilizacja turańska była arystokratyczną cywilizacją żołnierską, opartą na znakomitej samoorganizacji, na kulcie walki i zwycięstwa, na karności, samodyscyplinie i pomocy wzajemnej członków społeczności, jak też na swoistej beztroskiej i wielkodusznej szczodrobliwości. Łupy wojenne, zdobyte podczas najazdów, dzielono między wszystkich po równo. Znaczną część dóbr składano w świątyniach lub na ręce kapłanów jako ofiarę, uważano bowiem, że im więcej Bogu się ofiaruje, tym szczodrobliwiej wynagrodzi on swych wyznawców. To doprowadziło po pewnym czasie do niekorzystnego wzrostu władzy kasty kapłańskiej, która jednak wspierała swym autorytetem świeckich władców narodu, była im podporządkowana i nie usiłowała zastąpić sobą władzy świeckiej.

Obyczajowość praktyczna dawnej cywilizacji aryjskiej posiadała swe cechy specyficzne: państwo było uważane za zbiorową mądrość i zbiorową samoorganizację narodu, mającą na celu skuteczne funkcjonowanie w konkretnych warunkach dziejowych. Mniemano, że dobro wspólne stanowi wartość najwyższą i że tylko w doskonale zorganizowanym społeczeństwie jego członkowie czują się bezpiecznie, a cel ten będzie nieosiągalny, jeśli wszyscy członkowie wspólnoty narodowej nie zrezygnują z części swych indywidualnych skłonności, upodobań, interesów i praw (a tym bardziej ze swej osobniczej samowoli, jednoznacznej z chaosem i bezładem) na rzecz zbiorowości. Pielęgnowano więc tak wielkie cnoty, jak wierność, cześć, obowiązkowość, a za najlepszy sposób samoorganizacji narodu – państwo scentralizowane.

Łącznikiem uralsko-ałtajskiej słowiano-aryjskiej cywilizacji z centrum w Arkaim z epoki neolitu i brązu, a stworzonymi przez Ariów-Słowian cywilizacjami Elamu i Sumeru była kultura Majkopska, która ukształtowała się w rejonie północno-wschodniego wybrzeża Morza Czarnego i północnego Kaukazu. Oficjalnie datowana na okres 3700 – 3000 rok p.n.e. a nieoficjalnie powstała dużo wcześniej, i to jej twórcy zapoczątkowali okres kultura Uruk w starożytnej Mezopotamii. Kulturę Uruk cechuje przede wszystkim bezprecedensowy rozwój techniki i urbanizacji południowej Mezopotamii. Do najważniejszych innowacji technicznych należały: wynalazek radła, które zastąpiło motykę, szybkoobrotowego koła garncarskiego, zastosowanie koła do transportu w konstrukcji wozów czterokołowych, a także rozpoczęcie wytopu miedzi. Jednakże najważniejszym wynalazkiem w tym okresie było pismo, które gwarantowało i było wręcz niezbędne do sprawnego funkcjonowania i dalszego rozwoju nowoczesnych miast-państw, a także całej bliskowschodniej cywilizacji.

Na obszarze Europy Wschodniej i Azji Środkowej wyszczególnia się kilka kultur archeologicznych epoki brązu, utworzonych przez Ariów-Słowian Indoscytów o haplogrupie R1a. Powstała w

Europie Środkowej kultura Ceramiki Sznurowej (lata 3100 – 2350/1800 p.n.e.) stworzona przez częściowo nomadyczną społeczność sięgała aż po Ural. W jej obrębie ukształtowała się kultura Potapovka (2500-2000) p.n.e. zajmująca obszar od środkowej Wołgi do południowego Uralu. Pochówki szkieletowe pod kurhanami zawierają oprócz ludzi również szkielety koni i wyposażenie rydwanów oraz przedmioty metalowe, co świadczy o wojowniczym nastawieniu tej społeczności.

Z kręgu kultur ceramiki sznurowej, Potapovka i innych, dalej za Ural ruszyła nowa fala ludności dołączając do ludności aryjsko-słowiańskiej tam mieszkającej. Na granicy Europy Wschodniej i Azji Środkowej na części Wielkiego Stepu w rejonie Arkaim powstała nowa kultura, zwana kulturą Sintaszta (lata 2100 – 1800 p.n.e.).

Jednym z miejsc kultury Sintaszta było opisywane wcześniej ufortyfikowane miasto Arkaim położone w Rosji w obwodzie czelabińskim. Znajdujemy tam piece do wypalania przedmiotów z gliny, studnie oraz specjalistyczne o zaawansowanej technologicznie konstrukcji piece hutnicze do wytopu miedzi i produkcji brązowych stopów z których wytwarzano różnorodne wyroby w tym broń.

Forteca Arkaim nie jest jedynym takim obiektem. W obrębie kultury Sintaszta na obszarze obwodu czelabińskiego w dzisiejszej Rosji i na terenach obecnego północnego Kazachstanu odkryto dotychczas ponad 20 tego rodzaju twierdz pełniących funkcję centrum władzy i kultu oraz rolę obronną i zbrojownię. Wokół fortec rozsiane były mniejsze osady w których również zajmowano się metalurgią oraz uprawą zbóż, wypasem bydła oraz koni służących zbrojnym jeźdźcom jako wierzchowce albo zaprzęg rydwanów. Dzięki zastosowaniu kuł szprychowych stały się one lekkimi i zwrotnymi wozami bojowymi, najstarszymi tego rodzaju na świecie. Na obszarze istnienia tej kultury odkryto również pierwsze łuki kompozytowe.

Kultura Sintasza rozrastała się liczebnie a wzrost demograficzny był skutkiem napływu kolejnych grup które rozszerzały obszar przez siebie kontrolowany od Uralu i Wołgi na zachodzie do Jeniseju na wschodzie, tworząc na tym ogromnym obszarze kulturę Andronowo (lata 2000 – 900 p.n.e.). Od zachodu sąsiadowała ona z kulturą Srubnaja (lata 1800 – 1200 p.n.e.). Wszystkie te kultury były zdominowane przez ludność aryjsko-słowiańską o haplogrupie R1a1. Ludność tych kultur trudniła się podobnie jak mieszkańcy kompleksu Sintasza metalurgią miedzi i brązu, hodowlą bydła oraz koni. Mając do dyspozycji wysoko rozwiniętą technologię metalurgiczną i narzędzia walki grupy z tego kręgu kulturowego około 1800 lat p.n.e. ruszyły między innymi na południe osiągając tereny doliny Indusu i Indii.

Z szerokiego kręgu kultur z pogranicza Europy i Azji wyodrębniały się kolejne ludy aryjsko-słowiańskie, które następnie przemieszczały się w różnych kierunkach. Wśród nich byli Nesowie/Nesyci, którzy przybyli do Azji Mniejszej około 2000 lat p.n.e. Dysponując rydwanami i wysoko rozwiniętą metalurgią opanowali ziemię zajmowaną przez lud Hatti, od którego przyjęli nazwę Hetytów. W okresie swojej największej świetności Hetyci kontrolowali Anatolię, północną Mezopotamię, Syrię i Palestynę. Ich językiem był język ario-słowiański.

W okresie kultury Ceramiki Sznurowej uaktywniła się również ludność celtycka o haplogrupie R1b, ale ostatecznie została zdominowana przez ludność słowiańską o haplogrupie R1a. Z tego kręgu ludów aryjskich wyłonili się Hyksosi o haplogrupie R1b.

Wśród grup aryjsko-słowiańskich które około 1800 lat p.n.e. przekroczyły Kaukaz i udały się dalej na południe są twórcy państwa Mitanni w północnej Mezopotamii. Ten lud w „Biblii” został nazwany Hurytami. Podstawą ich potęgi były rydwany bojowe oraz świetne uzbrojenie. Był to lud posługujący się językiem ario-słowiańskim, kultywujący wierzenia indoirañskie.

Mitanni w latach 1450-1350 p.n.e. osiągnęło szczyt swojej

potęgi i zasięgu terytorialnego. Władało ogromnymi ziemiami, obejmującymi północną Mezopotamię, Lewant i Asyrię – wówczas niewielkie państwo zajmujące obszary wokół miast Aszur i Niniwy, które musiało uznać zwierzchność huryckich królów.

W XI – VI wieku p.n.e. potężne, wysoko rozwinięte państwo aryjsko-słowiańskich Medów było postrachem dla swych sąsiadów. Równolegle z nim istniało państwo aryjsko-słowiańskich Partów. Następnie dominującą pozycję zdobyli spokrewnieni z Medami Persowie, także lud aryjski, o którym Herodot w „Dziejach” zaznaczał, że „piękne czyny są u nich wysoko cenione i przyczyniają się do wzrostu sławy”. Opisuując zaś styl ich życia w tym okresie notował: „O ile wiem, istnieją u Persów następujące zwyczaje: posągi bogów, świątynie i ołtarze wznosić nie uważają za rzecz godziwą, a nawet tym, co to czynią, zarzucają głupotę, jak mi się zdaje, dlatego, że nie wierzą na modłę Hellenów, iżby bogowie byli podobni do ludzi. Ormuzdowi, stwórcy wszechświata, mają zwyczaj składać ofiary wychodząc na wyniosłe szczyty gór, a nazywają Ahuramazdą cały krąg nieba. Dalej oddają cześć słońcu, księżycowi, ziemi, ogniovi, wodzie i wiatrom”.

W V wieku p.n.e. przemożny wpływ na królewski dwór perski zyskali Żydzi, która to okoliczność fatalnie odbiła się na stanie państwa i narodu, na polityce zagranicznej i wewnętrznej Persji. Kraj zaczął się rozkładać i pogrążyć w chaosie moralnym, gospodarczym i politycznym. Persja wplątała się w awantury i intrygi międzynarodowe, a w IV wieku p.n.e. została podbita przez Aleksandra Macedońskiego i tak osłabiona, iż najeżdżali ją potem Partowie, Rzymianie, Arabowie, Mongołowie, a nawet tak bardzo odlegli Anglosasi. Przez ponad dwa tysiące lat ludność aryjska Iranu potrafiła nie tylko przetrwać tragiczne koleje losu, ale i podźwignąć z upadku, wytworzyła w tym procesie przebogata kulturę, piśmiennictwo, naukę i sztukę.

Przyboczną gwardię Cyrusa Wielkiego stanowili tzw. „nieśmiertelni”: tysiąc konnych łuczników, ubranych w

posrebrzane kolczugi i hełmy, tworzących osobistą gwardię przyboczną władcy. Obowiązywała w niej żelazna dyscyplina i surowy kodeks honoru, stawiający na pierwszym miejscu wierność. „Nieśmiertelni” nigdy nie cofali się i nie szli do niewoli, a do ich szeregów wcielano wyłącznie starannie wyselekcjonowanych młodych mężczyzn czystej rasy aryjskiej, zwanych Chazarami. Później nazwę „hazarowie zaczęły przyjmować niektóre oddziały wojskowe lub plemienne, ale nazwę tą przejął także teutońsko-turecki łupieżczy związek plemienny który powstał w VI w n.e. w południowo-wschodniej Europie.

Mieszkańcy południowej Ariany założyli jedną z starożytnych religii świata, zwaną później zaratusztrianizmem lub zoroastryzmem. Wiarą Ariów-Słowian były wierzenia wedyjskie oparte na słowiano-aryjskich „Wedach”. Natomiast w południowej i środkowej Azji, w Iranie i okolicznych regionach, na bazie wedyjskich wierzeń aryjskich wyewoluowała nowa, lecz podobna koncepcja religijna. Wierzenia aryjskie swoimi korzeniami sięgają czasów II Imperium Romy, który wprowadził ich zasady i ustanowił prawa. Oparł się na dawnym pokojowym systemie i tradycji cywilizacji Mukulia. Religię oparł na przekazach wedyjskich oraz nawiązał do kultu świętego ognia Ariów i Ozyrysa. Religia aryjska wychowywała człowieka czynu ukierunkowanego na rozwój, na samopoznanie i samodoskonalenie.

Zaratusztra jest autorem liczącego 78 ksiąg dzieła filozoficznego pt. „Awesta”. To fundamentalne dzieło szczegółowo omawiało wszystkie aspekty funkcjonowania wszechświata i życia na Ziemi. Oryginały tych ksiąg zostały na rozkaz Aleksandra Macedońskiego w III wieku p.n.e. spalone, gdyż jak mówią podania, że uważał, że ich mądrość przewyższa mądrość dzieł Platona i innych filozofów Grecji. Prawda jest taka, że Macedończyk, podobnie jak spalił „Awestę Weda”, spalił też „Awestę” Zaratusztry w wyniku manipulacji i podżegania przez „czarnych” kapłanów egipskich (faryzeuszy). Jednak w trudno dostępnych ośrodkach górskich wiele tekstów „Awesty” przetrwało, zostało odnalezionych, odczytanych i

usystematyzowanych przez uczonych perskich.

Swastyka jest najważniejszym symbolem Ariów-Słowian w całej Eurazji. Jest jedną z postaci krzyża, znana była także w późniejszej sztuce chrześcijańskiej, gdzie nosi miano „Crux Gammata”, czyli „krzyż hakowaty”. Drugim głównym godłem Ariów jest krzyż równoramienny z symbolem Słońca pośrodku.

Swastyka jest symbolem naszej galaktyki, Drogi Mlecznej, która stanowi dysk utworzony z miliardów gwiazd, które grupują się w czterech wygiętych rękawach/ramionach. Szeroko używany znak swastyki jest znakiem, oznaczającym naszą galaktykę i powiązany jest z symbolem centralnej Gwiazdy Polarnej wyznaczającej oś wszechświata, oraz z gwiazdozbiorem Wielkiej Niedźwiedzicy. Jest też odpowiednia runa w starym h'aryjskim piśmie ją oznaczająca. Swastyka, jako symbol solarny obrazujący okrężny ruch planet i gwiazd wokół Słońca, został przyjęty znacznie później.

Krzyż równoramienny przedstawia lśniące promienie boskości, wychodzące z jednego ośrodka, z centrum Wszechświata, symbolizowanego przez krąg słoneczny. Tak przedstawiany jest do tej pory w Indiach, w tak zwanej praojczyźnie wielu narodów, oraz w Tybecie. Najdawniejsza forma krzyża nie reprezentowała sobą dwu przecinających się linii, lecz Słońce (symbolizujące jedyne boga) i cztery promienie, rozchodzące się na cztery strony świata. Słońce bowiem, błyskawica i płomień ogniska domowego, stanowiły w oczach Aryjczyków trzy odmiany ognia; jako symbolu i emanacji boga jedyne, istoty najwyższej.

W starożytności, krzyż sprofanowany przez Rzymian, nie był znakiem „męki pańskiej”, lecz jako aryjski krzyż równoramienny, był magicznym znakiem solarnym, symbolizującym boże błogosławieństwo. Podobnie swastyka, jak i krzyż równoramienny są świętymi symbolami Ariów-Słowian. Krzyż równoramienny, analogiczny z bizantyjskim, znajduje się na świątyniach buddyjskich w charakterze znaku solarnego.

Godłem państwowym niektórych księstw aryjskich był równoramienny krzyż z symbolem Słońca pośrodku, jak też orzeł o dwu głowach, który tysiąclecia później wszedł do godła; Bizancjum, Austrii, Serbii, Albanii, Czarnogóry, Rosji. Obecnie krzyż równoramienny jest w godle państwowym Szwajcarii, Grecji, Kazachstanu i kilku innych państw.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net